

Václav Jurky, 16 rokov, Vasil'ov

Dokonalá

Bola som narodená, aby som sa stala slávnou. Bolo mi súdené byť slávnou. Budem slávna.

1. Kapitola

Zabila som ho. Čo už. Bol to idiot. Zaslúžil si zomrieť. Zabila som aj tú handru, s ktorou ma podviedol. Zaslúžili si to. Jeho telo som spálila. Zuby a zvyšky z neho som rozložila v kyseline.

Christobal vlastnil firmu na počítačové čipy. Štetku Vivienne stretol v Číne na nejakom nerdáckom festivale. Ja som v Číne nebola, lebo som bola v ôsmom mesiaci tehotenstva a zostala som doma, v Californii. Na tom festivale bola aj moja kamarátka Lauren. Lauren mi povedala o ich milostnom románku, keď ich videla ako sa na večierku bozkávali. Keď prišiel Christobal domov, počkala som, kým zaspí a odišla som do kuchyne pre nôž. Bola som nahnevaná, túžila som ho zabiť. Ved', nebola to moja prvá vražda, bola som skúsená. No moje bremeno v bruchu ma dosť obmedzovalo. Zobrala som asi štyridsať centimetrov dlhý tupý nôž, ktorý som si nachystala na túto situáciu. Však keď bude tupý, bude ho to aspoň viac bolieť. Nôž som zapichla do jeho pečene a ťahala ho až po krk. Christobal vrieskal, snažil sa brániť. Vyskočil na mňa a niečo skríkol. Nepočula som to a ani ma to nezaujímalo. Nôž som stále držala, vybrala som ho a podrezala mu ním hrdlo. Jeho krv bola teplá, krásne červená. Z jeho úst vytekal prúd krvi. Cítila som v sebe adrenalín a začala som ho bodat'. Dala som mu asi osemdesiat tri rán do hlavy. Vypichla som mu oči, odrezala uši, prst po prste som mu pomaly odrezávala. Vybrala som mu vnútorné orgány. Z jeho čriev som spravila uzol. Ostatok som spálila v peci v našom dome. Jeho srdce som dala zmraziť. Bola som celá bez seba. Cítila som radosť. Napísala som mail firme, kde pracoval, že si berie dovolenku a pôjde na tri týždne na Bali. Pozvala som aj Vivienne. Zaplatila som jej letenku a ubytovanie. Vivienne som nechala v hoteli v izbe vedľa mňa. Cez Christobalov mobil som jej poslala sms, nech príde k nemu do izby. Napísala som jej, že je odomknuté, nech len príde. Vivienne prišla asi o štyridsať minút. Bola to asi stosedemdesiat centimetrov vysoká biela žena s krásnymi blond'avými vlasmi, ktoré mala vyžehlené. Bola nádherná, vyzerala ako Kendall Jener až na tú farbu vlasov. Mala na sebe prenádherné červené šaty od Coco Chanel a vysoké opätky od Yves Saint Laurent, ktoré ju robili ešte vyššou.

V izbe som zhasla, aby ma nevidela. Ale cez svetlo z chodby som videla, ako vošla do izby. Zavrela za sebou dvere a vošla do obývacej miestnosti.

Zašepkala:

„Christobal?“

„On tu nie je.“

Rozvietila som. Na rozdiel nej som na sebe nemala šaty od Chanel, ale od Vivienne Westwoodovej, aká irónia.

„Kto si?!“

„Som Khloè Marmionová, manželka Christobala Marmiona.“

„Kde je Christobal?“

Neodpovedala som jej. Zobrala som injekciu s kyanidom, ktorú sa mi podarilo zohnať od kamaráta a zapichla som jej ju do ramena. Tá krava kričala ako sprostá, ako nejaká ovca. Mala som nachystanú reťaz, ktorou som sa ju hodlala udusiť. Ale Vivienne sa bránila, kričala, začala ma škrtiť. S reťazou som jej dala facku.

Vivienne zostala na posteli polomŕtva. Umierala. Pritisla som si ucho k jej srdcu. Cítila som ako jej stále bije srdce. Dostala som amok. Začala som ju laktom búchať do hrude. Z kúpeľne som zobrala nožničky na nechty a vyrezala som nimi jej srdce.

Začala som čistiť neporiadok, zobrala som bielidlo a drhla som obliečky. Vivienne, alebo aspoň to, čo z nej zostalo som hodila do vane. Nikdy v živote som sa necítila tak živá.

Zanadávala som, keď som počula, ako niekto zaklopal na dvere.

2. Kapitola

Som silne veriaca, nezávislá, progresívna a liberálna žena. Myslím si, že každý si je rovní a že každý si zaslúži vyjadriť svoj vlastný názor a jeho vlastné hodnoty. Patrónom krajiny, z ktorej pochádzam je Sedembolestná Panna Mária, ktorá prežila sedem mečov (bolestí) do srdca. Prvú veľkú bolesť zažila, keď jej prorok Simeon povedal, že porodí syna, ktorý bude veľmi trpieť. Druhý meč do jej srdca hovorí o tom, ako Mária, Jozef a Ježiš museli utiecť do Egypta pred kráľom Herodom. Tretiu neúnosnú bolesť zažila vtedy, keď stratila svojho dvanásťročného syna, Ježiša. Jej štvrtou nepredstaviteľnou bolesťou bolo, keď stretla svojho syna, Ježiša na krížovej ceste. Piatou preveľkou bolesťou trpela vtedy, keď bola pod Ježišovým krížom a videla ho ako pomaly, ale iste umiera. Jej šiestou neopísateľnou bolesťou bolo, keď držala telo svojho jediného, milovaného syna. Keď pochováva svojho syna pocítila siedmu bolesť a teda posledný meč do jej srdca.

3. Kapitola

Išla som otvoriť dvere. Stála som z rohu, aby nebolo vidno, že mám celé moje šaty od krvi. Oproti mne stál asi sto šesťdesiat centimetrov vysoký širší muž, ktorý mal na sebe starý

modrý bavlnený oblek s hrčkami. Povedal mi, že sa susedia sťažovali na nejaké vrieskanie. Uistila som ho, že pozerám horor Vreskot. Uveril mi. Naivný imbecil.

4. Kapitola

Už od malička som vedela, že chcem, aby ma ľudia poznali. Už vtedy som vedela, že musím byť za každú cenu slávna. Musím byť bohatá. Musím byť dokonalá.

Vyrastala som v malej dedinke na Slovensku. Moji rodičia boli veľmi chudobní. Bývali sme v bytovke v dvojizbovom byte.

Odkedy som začala chodiť do školy som chcela byť vo všetkom najlepšia. Musela som mať samé jednotky. Musela som byť predsedkyňou triedy. Musela som byť najkrajšia. Ale kvôli mojim chudobným rodičom to bolo veľmi náročné, zháňala som si rôzne brigády, pomáhala som rodine a priateľom, ktorí mi za odvedenú prácu aj zaplatili. Oblečenie som si kupovala sama, väčšinou zo second-handu, pretože som si toho nemohla veľa dovoliť. Snažila som sa vyberať najkrajšie oblečenie za čo najlacnejšie peniaze, aby som mala každý deň iný outfit. Vždy som milovala módu. Sledovala som takmer každú runway, ktorú odprezentovali rôzni dizajnéri. Kiežby som len mala peniaze. Nemohla som prísť o prvenstvo v mojej triede. Spolužiaci ma brali ako nejakú zazobanú namyslenú handru. Tou som chcela byť. Nikoho som však nikdy nepozvala k nám domov. Nikdy nikto nevidel, akú značku oblečenia nosím, ale mysleli si, že keď to oblečenie alebo topánky nemajú logo, boli veľmi drahé.

Bola som milé, veľmi ambiciózne, veselé dievča s tmavými vlasmi a vysokou postavou. Bola som naozaj a stále som veľmi krásna.

V siedmom ročníku prišla do našej triedy nová žiačka, ktorá bola ešte krajšia ako ja. Nosila značkové oblečenie, bola o temer hlavu vyššia ako ja a mala krásne blond'ové vlasy. Jej existenciu som nemohla dopustiť.

Hnevalo ma to. Všetci chlapci z mojej triedy zrazu pozerali na ňu, a nie na mňa. Hneď na druhý deň som ju pozvala vonku na nákupy.

Stretli sme sa o deň pred nákupným centrom v najbližšom meste. Ja som prišla autobusom, ona taxíkom. Chcela ísť do veľmi drahého značkového obchodu, kde ja so svojimi desiatimi eurami na účte by som si kúpila hádam len plastovú tašku. Povedala som jej, že sa mi nič nepáči. Ona si kúpila rôzne kabelky a topy od návrhárov. Platila asi dvetisíc eur.

Po nakupovaní som ju pozvala na pizzu na kraj mesta. Zviezli sme sa taxíkom a ja som minula všetky svoje peniaze. V pizzérii si dala najdrahšiu pizzu a najdrahší drink v ponuke. To isté som si dala aj ja. Po chvíli, keď nám priniesli jedlo, tak som povedala, že musím ísť na WC. Ona išla so mnou. Predsa baby držia spolu. WC bolo prázdne, po nikom

ani stopy, reštaurácia tiež skoro prázdna. Teraz bol ideálny čas. Vyšla som von z WC a išla som k stolu. Povedala som jej, že ju tam počkám.

Vo vrecku som mala granulovaný jed na myši, ktorý som jej nasypala do pitia a rozmiešala som to. Keď sa vrátila, napila sa a pokračovali sme v konverzácii. O pätnásť minút povedala, že jej je strašne zle a že ide na záchod. Išla som s ňou.

Vracala. Bola celá zelená.

„Zavolaj záchranku, umieram!”

„Poďme vonku na čerstvý vzduch.”

Zaplatila som jej kartou a vyšli sme z reštaurácie. Predstierala som, že volám záchranku.

„Musíme ísť k lesom, povedali mi, že prídu odtiaľ. Poďme rýchlo, aby sme ich stretli čo najskôr.”

Presvedčila som ju ísť so mnou naproti záchranárom. Boli sme už pri lese.

„Sadni si tam na ten strom, ja počkám tu pri na kraji.”

Bella si sadla a čakala. Bola celá zelená. Tá farba sa jej vôbec nehodila k vlasom. Pripomínala mi Grincha.

„Kde sú v riti?” kričala.

Pomaly som kráčala k nej. Sadla som si vedľa nej a objala ju.

„Nikdy si sem nemala prísť.”

A podrezala som jej mojím falošným švajčiarskym nožíkom hrdlo.

5. Kapitola

Obliečky a moje šaty som čistila bielidlom celú noc. Telo, celé poobväzované som zbalila do môjho kufra. Začalo smrdieť, tak som ho povoňala mojím Lady Million parfumom. Neviem, čo tu budem ešte dva a pol týždňa robiť. Začala som sa nudiť, a tak som si čítala Bibliu.

Nasledujúci deň a teda po celý zvyšok dovolenky som si užívala na izbe, kde som ozaj pozerala horory, chodila som na rôzne masáže, aj na nejaké tehotenské cvičenia. Užívala som si to tam. Na Vivienne v kufri som zabudla.

V deň odchodu mi bolo nevoľno, mala som silné kontrakcie, veď už zajtra mám termín na pôrod, ale chcela som rodiť v Californii. Dieťa počká, veď je to iba 19 hodinový let. Hneď ako som vstúpila na kontrolu s batožinou som si uvedomila, že ja vlastne mám Vivienne v kufri. Úplne mi to vypadlo z hlavy. Náhle som zobrala kufor a ako som ho rýchlo zdvihla a položila na zem, praskla mi plodová voda. Idem rodiť. Letisková kontrola zavolala

sanitku, ktorá ma odviezla do nemocnice. Trpela som strašnými, ukrutnými bolesťami. Cítila som sa ako keby ma niekto bodal sekerou stále dookola. Horela som. Myslela som, že zomriem.

6. Kapitola

Od batolaťa som chodila s rodičmi do kostola. Milovala som to tam. Cítila som sa tam ako v raji. Každý deň som ho navštevovala. Večer a aj ráno som sa modlievala s rodičmi. Zapájala som sa do rôznych kresťanských akcií, bola som hlavnou organizátorkou eRka. Každý deň som chodila čítať čítanie. Bola som a stále som silne veriaca kresťanka. Nikdy, nikdy som nevynechala svätú omšu v nedeľu. V Boha som verila a verím, konám podľa božích prikázaní.

Som predurčená na spasenie a stretnutie s Ježišom.

7. Kapitola

Narodilo sa mi mŕtve dieťa. Pri pôrode nastali nejaké komplikácie. Mali na výber, buď zomriem ja alebo moje dieťa. Bez môjho súhlasu vybrali moje dieťa. Nikdy som im to neschválila. A oni zabili moje jediné dieťa. Bola som nahnevaná a veľmi smutná. Nikdy v živote som necítila taký smútok. Cítila som a prežívala som bolesť Panny Márie. Aj jej zomrel jej syn. Jej jediný syn. Načo mám pokračovať so svojím životom? Mala som to byť ja. Ja som mala zomrieť. Ja. Mohla som mať dieťa. A teraz nemám ani dieťa ani manžela. Chcela som pomstu.

8. Kapitola

Vždy som sa prirovnávala k panne Márii. Boli sme ako sestry, dvojčičky. Aj ja aj ona stratila svojho syna. Panna Mária počala božieho syna z Boha. Ja som bola na umelom oplodnení. Panna Mária bola, je a vždy bude môj idol.

9. Kapitola

Ležala som v nemocnici. Nevedela som, kde som. A ani kde mám batožinu. Cítila som sa dezorientovaná, ako keby som bola opitá.

Ležala som na malej posteli v malinkej izbičke. Na stole som mala červené tulipány. Bola som napojená na infúziu.

O pár minút prišiel doktor do izby. Hovoril po anglicky, ale so silným až takmer nezrozumiteľným prízvukom. Temer som mu nerozumela. Načiahol sa ku mne, aby mi vymenil infúziu. Ja som mu ju vytrhla z ruky a z tou ihlou, ktorú som mala v sebe som ho bodla do brucha. Zakričal. Bola som nevládna, no aj tak som sa zvalila z postele naňho. „Zabil si ho! Zabil si ho! Kvôli tebe je mŕtvy.”

Ihlu som mu zapichovala niekoľkokrát po sebe. Vypichla som mu oči. Zobrala som vázu s tulipánmi a rozbila som mu ňou hlavu.

Prišli asi dve sestričky. Videli ma, ako ho zabíjam. Kričali. Prišli ďalšie tri sestričky. Štyri sestričky ma držali od doktora a jedna volala záchrannú službu. Prežila som svoju štvrtú najväčšiu bolesť v svojom živote.

10. Kapitola

Po tom, ako som skončila strednú školu, som z našporených peňazí odletela do Spojených štátov. Meno, ktorým ma rodičia volali bolo Anna Medvecká. Mala som ozaj milujúcich rodičov, ale to mi nestačilo. Nemohla som byť predsa strednou vrstvou. Išla som si splniť môj americký sen. Letela som do New Yorku. Nikomu som nič nepovedala. Zmenila som si číslo. Keď som tam prišla, nevedela som, čo mám robiť. Mala som päťsto, kufor s oblečením a to bolo všetko. Cez noc som prespala na deke v parku. O deň na to sa mi podarilo nájsť ubytovanie za štyritisíc na mesiac a nežiadali zálohu. Možno aj kvôli tomu, že som bola pekne oblečená a krásna. Našla som si aj prácu v McDonalde o ulicu ďalej. Bola to tvrdá drina. Robila som nadčasy a kradla zvyšky jedla, aby som sa nejako dokázala uživiť. Štyritisíc som si dokázala zarobiť, ale ani o cent viac. Nemohla som si dovoliť nové oblečenie ani jedlo.

O dva mesiace som sa dozvedela, že sa koná konkurz do nejakého filmu od Netflixu. Neváhala som ani sekundu a prihlásila som sa tam.

A tam som stretla môjho budúceho manžela, Christobala. Bola to láska na prvý pohľad, ako z nejakej romantickej komédie z televízie Doma. Christobal bol asi stodeväťdesiat centimetrov vysoký krásny blond'avý mladý muž, ktorý mal atletickú postavu. Bol to film o budúcnosti umelej inteligencie a robil tam kulisy so svojou firmou. Po kastingu prišiel za mnou. Rozprávali sme sa a on ma pozval na večeru. Samozrejme, že som to prijala. Prišiel po mňa pred môj byt v obrovskej limuzíne. Cítila som sa ako vo sne. Mala som na sebe najkrajšie a moje najdrahšie šaty, ktoré boli zo Zary, drahšie som si ani nemohla dovoliť. Vyšiel z limuzíny a zobral ma za ruku.

Išli sme do najdrahšej reštaurácie v meste. Ja som si dala zeleninový šalát, lebo som vegánka. On si ho dal taktiež. Pýtal sa ma odkiaľ som a kde bývam a čo robím. Povedala som mu pravdu o tom, kde bývam a čo robím, ale o tom, odkiaľ pochádzam som mlčala. Nechcela som mať nič spoločné s tou podradnou vrstvou. Nechcel mi veriť, že žijem tak biedne. Po večeri ma pozval k sebe do príbytku. Christobal vlastnil obrovské sídlo vo versaillskom štýle. Mal obrovitánsku záhradu plnú rôznych druhov kvetov. Napočítala som asi štyridsať druhov rôznych kvetov od ruží po tulipány. Dom tvorili viktoriánske okná, mohutné biele stĺpy. Bol veľmi prezdobený. Pod každým oknom bol malý balkónik, zábradlie bolo taktiež z malých

stĺpov. Vedľa každého okna bola zlatá fakľa. Každý balkónik bol iný. Na vrchu domu boli gigantické hodiny. Bol to najkrajší dom, aký som kedy videla.

Interiér domu bol taktiež nádherný. Takmer v každej izbe bol obrovský luster a krb. Všetko bolo krásne čisté. Mal vlastnú posilňovňu, kino, štyri kúpeľne, deväť izieb, šatník cez celé poschodie, garáž, kde mal drahé športové autá. Tento muž musel byť multimilionár. Musela som si ho vziať. Mohol mi splniť môj jediný sen. Stať sa slávnou.

11. Kapitola

Lekár zomrel. Ďalšia radosť vo mne. Polícia ma zavrela do psychiatrickej liečebne. Bola som stále veľmi vyčerpaná a potrebovala som medicínsku pomoc. V nemocnici som však už nemohla zostať. O deň ma z nejakého dôvodu deportovali do Spojených Štátov. Zavreli ma do psychiatrickej liečebne v Californii. Bola som na samotke, v depresiách a túžila som zničiť tento svet. Rozložiť ho na atómy. Zabiť každého v ňom. Každú ženu, každého muža a každé dieťa. Prečo môžu ostatní žiť a moje dieťa nemohlo? Ostala som sama. A sama aj zomriem.

Bola som pripútaná na posteli, ale sestričky sa o mňa dobre a s úctou starali. Keď sa mi polepšilo, zavolali policajtov a dovliekli ma na policajný výsluch.

„Vaše meno.“

„Khloè Marmionová.“

„Vek.“

„Dvadsať.“

„Bydlisko.“

„Sillicon Valley, California.“

Po ďalších nudných a zdĺhavých otázok sa ma policajтка spýtala:

„Prečo ste fyzicky zaútočili a zapríčinili smrť doktora Wayana v nemocnici Balimed?“

„Zabil moje dieťa. Zaslúžil si to. Parchant.“

„Neľutujete svoje konanie, pani Marmionová?“

„Nie.“

„Kde sa nachádza váš manžel Christobal Marmion, pani Marmionová?“

„Je na konferencii v Los Angeles.“

„Nebol pri vás, keď ste rodili?“

„Nie, odišiel deň predtým. Bolo to veľmi urgentné. Musel ísť hneď. Volal mi, že sa vráti do konca týždňa.“

Nakoniec dodala:

„Pani Marmionová, na váš súd počkáte v psychiatrickej liečebni, kde budete mávať každý deň stretnutia s psychiatrom. Súd sa koná o týždeň. Váš manžel musí byť prítomný.“

12. Kapitola

Vzali sme sa asi o rok na to vo Švajčiarsku. Mali sme celý hotel pre seba a pre našich hostí. Milovala som prírodu, tak som chcela mať svadbu v najkrajšom štáte na svete. Obrad sme mali v katedrále, ktorá bola zasvätená Panne Márii. Bolo nádherné počasie a všetko sa podarilo. Bol to naozaj krásny deň.

Nepozvala som nikoho z mojej rodiny. Christobalovi som povedala, že mi rodičia zomreli, a že nemali žiadnych súrodencov a že ani ja nemám žiadnych súrodencov. Uveril mi. Cítila som sa ako princezná z rozprávky. Mala som svojho krásneho, bohatého princa.

Pokúšali sme sa aj o dieťa, ale bohužiaľ, sa nám to prirodzenou cestou nepodarilo a tak som išla na umelé oplodnenie, ktoré sa podarilo. Bola som tehotná. No začala som priberať a už som nebola až taká pekná a dokonalá. Christobal to nijako verejne neprejavoval, ale cítila som, že sa mu už nepáčim. Bola som z toho na dne. Cvičila som, snažila som sa schudnúť, jedla som veľmi málo. Možno aj to bol dôvod zlého vývinu môjho bábätka. Uvedomila som si, že to vlastne kvôli nemu som prišla o dieťa. Dobre, že som ho zabila. On mi zobral dieťa. On, ten namyslený, arogantný idiot, ktorý myslel len na seba. Kvôli svojmu dieťaťu ma podviedol.

Znenávidela som ho. Zabila by som ho, keby som to už predtým neurobila.

13. Kapitola

Pred súdom mi dovolili mať pohreb pre môjho synčeka. Držala som ho v rukách, bol strašne malinký a zdeformovaný. Nevyzeral ako človek. Chcela som mať kresťanský pohreb. Mala som na sebe putá a strážili ma štyria policajti, ale mala som ho. Bolo to veľmi dojemné. Už som sa kompletne zrútila. Svojho syna som položila na malinkej rakvičky a zakopala som ho svojimi vlastnými rukami. Plakala som. Veľmi som plakala. Prosím ťa, Bože, nech už skončí moje trápenie. Zober ma do svojho kráľovstva. Už nemám zmysel pokračovať. Už nechcem žiť. Nič už nedáva význam. Nič ma už nepoteší. Už nikdy nebudem šťastná.

14. Kapitola

Tak veľmi som sa tešila na svoje dieťa. Každý deň som chodila do kostola. Ďakovala som Bohu, že som tehotná. Nemohla som sa ho dočkať. Ešte sa ani nenarodil a ja som ho už milovala z celého môjho srdca.

15. Kapitola

V súdnej miestnosti som videla moju kamarátku Lauren, kolegov môjho manžela, jeho rodinu a mojich rodičov. Zostala som v šoku. Čo tu robili? Ako sa tu dostali? Ako zistili, kde som?

S Christobalom sme mali spoločného právnika.

„Pani Marmionová, ste obvinená z vraždy doktora Wayana a ste obvinená aj z vraždy svojho manžela Christobala Marmiona a Vivienne Valoonovej.“

Právník sa ma pýtal nejaké otázky.

„Pani Marmionová, ste zodpovedná za zmiznutie Christobala Marmiona a Vivienne Valoonovej?“

Nemalo zmysel klamať. Už nič nemalo zmysel.

„Áno.“

„Zabili ste ich?“

„Áno.“

„Kde sú ich telá?“

„Jedno je rozložené v kyseline a druhé v kufri na Bali.“

„Prečo ste ich zabili?“

„Podviedol ma s ňou. Tak veľmi sme chceli dieťa. A on ma podviedol, keď som bola tehotná.“

„Kde je vaše dieťa teraz, pani Marmionová?“

„Mŕtve. Zomrelo pri pôrode.“

„Záznam, ktorý ste povedali policajtky na stanici bol pravdivý? To bol ten dôvod, prečo ste zabili doktora Wayona?“

„Áno.“

„Ale v skutočnosti sa nevoláte Khloè Marmionová, však?“

„Áno.“ (Bola som v nesmiernom šoku, ako našli mojich rodičov?)

„Voláte sa Anna Medvecká?“

„Áno.“

„Sú vaši rodičia Jozef a Anna Medvecká? Ste ilegálny emigrant zo Slovenskej republiky?“

„Áno, je to pravda.“

Povedala som im celý príbeh o tom, ako som sa dostala do USA.

„Pani Medvecká, ľutujete svoje činy?“

„Nie.“

Potom vypovedala moja kamarátka Lauren.

„Khloè, teda Anna bola ku mne vždy milá a priateľská. Nikdy v živote by som nepovedala, že by bola schopná vraždy. Tak veľmi sme sa tešili na jej bábätko. Chodili sme každý deň nakupovať rôzne detské oblečenie, aj keď sme nevedeli, či to bude chlapec alebo dievčatko. Nikdy by som nepovedala na Khloè, že by bola schopná niekoho zavraždiť. Aj keď bola veľmi sklamaná až nahnevaná potom, ako som jej povedala, že ju jej manžel podviedol.“ Potom niečo vypovedali aj členovia rodiny Marmionovcov. No to ma nezaujímal. Išla vypovedať moja matka s rovnakým menom, aké mám ja. Nehovorila po anglicky, tak po nej prekladal prekladateľ.

„Mali sme len jedno dieťa. Anička bola veľmi hravé, ale veľmi temperamentné mladé dievčatko s bujnou fantáziou a s obrovským srdiečkom. Keď opustila svoj domov a nič nám nepovedala, bolo mi to veľmi ľúto. Milovala a stále ju veľmi milujem. Dala by som jej celý svet. Podporila by som ju v každom jej rozhodnutí, ktoré by sa riadilo božími príkazmi. Tak veľmi tvrdo som pracovala s ockom, len aby sme dokázali ako tak splniť všetko, čo chcela. No vždy to bolo málo. Nemohli sme si dovoliť bývať v dome, nemohli sme ju vozit' do školy autom, nemohli sme si dovoliť kúpiť jej drahé značkové oblečenie. No aj tak som chcela, aby bola šťastná. Aby sa jej splnil každý jeden sen. A tak veľmi ťa ľúbim, zlatko, nevieš si to ani predstaviť. Nie je nič na svete, čo by som pre teba neurobila.“

Dojalo ma to. Prečo som odišla? Doma som mala všetko. Domov, milujúcich rodičov, kamarátov. Rozbehla som sa a objala som ju.

„Ľúbim ťa tak veľmi. Prepáč mi to.“

Vrhli sa na mňa asi traja policajti a posadili ma.

Prišiel deň rozsudku.

„Pani Medvecká, za vraždu doktora Wayana, Christobala Marmiona a Vivienne Valoonovej vás odsudzujem na 190 rokov do ženskej štátnej väznice v štáte California. Proti rozsudku sa nie je možné odvolať.“

Dosiahla som všetko, čo som chcela. Stala som sa slávnou. Súd bol vysielaný naživo v televízii. Ľudia ma verejne podporovali, písali rôzne petície. Svet si ma pamätal a bude pamätať ako matku, čo by urobila všetko pre svoje dieťa.

Ako som kráčala zo súdnej siene v rýchlosti som vybrala zbraň z policajtovho puzdra a prestrelila som si hlavu.

Ľudia videli iba rozhodnutia, ktoré som urobila a nie možnosti, aké som mala.

Oheň, ktorý som mala vnútri spálil všetko.

Moja láska sa zmenila na nenávisť a moja nenávisť sa stala mojou láskou.